

Arrest

nr. 241 670 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X,
X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59 - 61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 22 juni 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUEKENHOUT, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 november 2015 dienen verzoekers een eerste asielaanvraag in. Op 22 mei 2017 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Op 16 mei 2018 verwerpt de Raad het beroep tegen voormelde beslissing.

1.2. Op 15 juni 2018 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in. Op 3 oktober 2018 verklaart het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het tweede verzoek niet-ontvankelijk. Op 8 januari 2019 verwerpt de Raad het beroep tegen voormelde beslissing.

1.3. Op 29 juli 2019 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in. Op 17 september 2019 beslist het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming. Op 9 maart 2020 verwerpt de Raad het beroep tegen voormelde beslissing.

1.4. Op 26 mei 2020 beslist de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen:

De bestreden beslissing voor eerste verzoekende partij, K.J.:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : K. (...)

voornaam : J. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Shahabi

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/09/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 09/03/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 24/11/2015; 15/06/2018; 29/07/2019; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.“

De bestreden beslissing voor tweede verzoekende partij, K. N., en de minderjarige kinderen:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : K. (...) + 3 kinderen: K., M. (...) ((...));
K., S. (...) ((...));
K., H. (...) ((...));

voornaam : N. (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : Sherzad
nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/09/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 09/03/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 24/11/2015; 15/06/2018; 29/07/2019; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“Schending van de kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vw genoemd); administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in strijd met artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en inzonderheid het beginsel van zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het evenredigheidsbeginsel, alsook het recht om te worden

gehoord, als administratief rechtsbeginsel en vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet; schending van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; de artikelen 3, 8 en 13 EVRM; de artikelen 7, alinea 1, 1° Vw, 74/13 Vw en 74/14 Vw; de artikelen 22, 22bis en 23 van de Grondwet en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag;

1. Geviseerde rechtsnormen

Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Dat artikel 3 EVRM voorziet dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Dat deze absolute wetsbepaling verplicht dat er een zorgvuldige onderzoek wordt gevoerd van de situatie van de vreemdeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991; zie ook RvV nr 138 942 van 20 februari 2015);

Overwegende dat de rechtspraak het belang van de naleving van artikel 8 EVRM benadrukt:

« S'il est de principe, en droit international, que les Etats ont le pouvoir souverain de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des étrangers, il n'en reste pas moins que les Etats qui ont ratifié la CEDH ont accepté de limiter le libre exercice de cette prérogative dans la mesure des dispositions de celle-ci.... U y avait, dès lors, lieu d'examiner si la vie privée et familiale dont faisaient état les demandeurs pour conclure dans leur chef à l'existence d'un droit à la protection d'une vie familiale par le biais des dispositions de l'article 8 CEDH rentrait effectivement dans les prévisions de ladite disposition de droit international qui est de nature à tenir en échec la législation nationale » Dat, zoals benadrukt door de Raad van State in zijn arrest van 25 september 1986 *« F autorité nationale doit ménager un juste équilibre entre les considérations d'ordre public qui sous-tendent la réglementation de l'immigration et celle non moins importante relative à la protection de la vie familiale »* ;

Dat de administratie, in toepassing van de hierboven aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, haar beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden en rekening moet houden met alle elementen die aan het bestuur worden voorgelegd, maar ook de betrokkene moet horen, in geval van een ongunstige beslissing die zijn belangen ernstig zou schaden, zoals een beslissing inzake een bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van het beginsel *"Audi alteram partem"* en die het recht van iedere burger voorschrijft om te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig zou zijn voor hem;

Dat dit ook een beginsel is dat is vastgelegd in het recht van de Europese Unie, in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat bepaalt dat:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn ga ken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden. "

Dat uw Raad in een arrest van 26 september 2014 al heeft overwogen dat het algemene beginsel van het recht om te worden gehoord, dat is vastgelegd in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, vereist dat de wederpartij de belanghebbende partij hoort in het geval van een ongunstige maatregel, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten of een inreisverbod dat tegen haar wordt genomen omdat uit dat verhoor van de betrokkene zou kunnen blijken dat elementen kunnen leiden tot een andere beslissing dan een uitzettingsbevel of een besluit tot beëindiging van het verblijfsrecht (zie onder meer RvV, 26 september 2014, nr. 130, punt 247);

In casu wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen die gebaseerd is op artikel 7 van de wet van 15 december 1980, zodat de bestreden handeling een beslissing vormt die de belangen en rechten van verzoeker kan schaden, zodat artikel 41 van het Handvest van de Europese Unie wel degelijk van toepassing is;

Dat het ook volgt uit het algemene beginsel van zorgvuldigheid dat *« aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et*

détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui co/respond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (arrest RvV, nr. 221.713 van 12 december 2012);

Dat de Raad van State met betrekking tot de toepassing van het beginsel "Audi alteram partem" ook van mening was dat dit beginsel vereist dat de administratie die een ernstige maatregel tegen een burger wil nemen "deze laatste hoort om hem in staat te stellen zijn opmerkingen over de genoemde maatregel te maken, dat dit beginsel aan een dubbc met volledige kennis van zaken te oordelen en anderzijds bepleiten, gelet op de ernst en de maatregel die de autoriteit op het punt staat tegen hem te nemen" (arrest Rvst, nr. 197.693 van 10 november 2009 en RvSt nr. 212.226 van 24 maart 2011);

De Raad herinnert eraan dat "indien het Hof van Justitie van de Europese Unie in arrest C-166/13 van 5 november 2014 heeft verklaard dat het recht om te worden gehoord "een integrerend deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, een algemeen beginsel van het recht van de Unie". Het recht om te worden gehoord garandeert eenieder de mogelijkheid om op nuttige en doeltreffende wijze zijn standpunt kenbaar te maken tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van elk besluit dat zijn belangen kan schaden" (§45-46), maar bepaalt dat "de verplichting om de rechten van verdediging van de betrokkenen van besluiten die hun belangen in aanzienlijke mate beïnvloeden, te eerbiedigen, in beginsel op de administraties van de lidstaten weegt wanneer zij maatregelen nemen die binnen het toepassingsgebied van het recht van de Unie vallen" (§50). (RvV, nr. 184.594 van 28 maart 2017);

Dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 het volgende bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of gijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het ge gins- en familieleven en de gegondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat de RvV oordeelde dat « Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden." (RvV, nr. 194 586 van 10 november 2017)

Dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van geven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan dege termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan gijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het af ronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek in dient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of gijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens dege termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het verruilen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt dege maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of;

4° [3...] 3

5° [3 het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2,4°, 13, f 4, 5°, 74/20 of 74/21, of:]3

6° 3 het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/ 6, f 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/ 6/1, § 2. 3

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan –even dagen ofwel geen enkele termijn.]”

Dat artikel 7, lid 4 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna “Terugkeerrichtlijn”), bepaalt:

“ Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk, ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten af en van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Dat de artikelen 22, 22bis en 23 van de Belgische Grondwet ook het privé- en gezinsleven beschermen, de belangen van het kind, de menselijke waardigheid en de individuele ontplooiing, op een wijze die ten minste gelijkwaardig is aan artikel 8 van het EVRM;

Dat artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind ook de belangen van het kind beschermt en dat volgens dit artikel het belang van het kind de eerste overweging is;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het cruciale belang van de inachtnaam van het hoger belang van het kind bevestigt, alsmede het belang van een zorgvuldige analyse van de gevolgen van de beslissingen die de autoriteiten en de rechtbanken ten aanzien van hen nemen, hetgeen uitdrukkelijk moet worden vermeld in de schriftelijke motivering (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, EL GHATET tegen Zwitserland, 08.11.2016);

« The domestic courts must place the best interests of the child at the heart of their considerations and attach crucial weight to it (see, mutatis mutandis. A landet v. Trance, no. 30955/12, §§ 56-57, 14 January 2016) »;

Dat het de taak is van het Hof *« to ascertain whether the domestic courts secured the guarantees set forth in Article 8 of the Convention, particularly taking into account the child's best interests, which must be sufficiently reflected in the reasoning of the domestic courts (Kenhuger and Shuruk, cited above, §§ 133, 141 ; B. v. Belgium, no. 4320/11, § 60, 10 July 2012; X. v. Latvia, cited above, §§ 106-107) »;*

2. Schending van de geviseerde rechtsnormen

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd: (...)

Dat het artikel 7, lid 1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, de minister of gemachtigde aan een vreemdeling die niet toegelaten is tot een verblijf in het Rijk een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde termijn;

Dat de verzoekers bepalingen inroepen vervat in internationale verdragen, namelijk de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU omdat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om terug te keren naar hun land van herkomst, Afghanistan;

Dat het aan de tegenpartij toekomt om een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM na te gaan en dat in toepassing van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur er een zorgvuldige voorbereiding moet gebeuren van bestuurshandelingen, rekening houdend met alle elementen van het dossier;

Dat bovendien artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie tot gevolg hebben dat er daadwerkelijke rechtshulp moet worden geboden door een nationale instantie aan vreemdelingen in verblijfsprocedures indien er een schending van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd;

Dat artikel 3 EVRM een absoluut karakter heeft en van openbare orde is waardoor het geen uitzondering toelaat die zou gebaseerd zijn op basis van het gedrag van betrokkene;

Dat in dit opzicht kan worden verwezen naar het arrest CONKA/BELGIË, waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens België heeft veroordeeld omdat de toenmalige beroepsmogelijkheden voor de Raad van State tegen verwijderingsmaatregelen in gewone verblijfprocedures (buiten asiel) niet als een daadwerkelijke rechtshulp konden worden beschouwd omwille van het gebrek aan schorsend effect van de rechtsmiddelen, wat volgens het Hof haaks staat op het recht op daadwerkelijke rechtshulp voorzien in artikel 13 EVRM;

Dat met andere woorden de combinatie van het artikel 3 met artikel 13 EVRM volgens het Hof twee dingen impliceert, met name:

- een rigoureuus en onafhankelijk onderzoek van elke grief volgens de welke er ernstige motieven zouden bestaan om te geloven in een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 EVRJVI en anderzijds;
- de mogelijkheid om een schorsing te verkrijgen van de uitvoering van de betwiste maatregel.

Dat in het arrest *M.M.S.S./België*, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens België ook heeft veroordeeld omwille van de schending van de artikelen 3 en 13 EVRM omdat het beroep tot schorsing in LTDN voor de RVV niet beantwoordde aan de vereisten van artikel 13 EYRM gelet op de talrijke praktische obstakels en de zeer hoge bewijslast die op de verzoeker rustte om met ernstige middelen een risico op een ernstig en eminent nadeel aan te tonen;

Dat door deze obstakels het bekomen van een schorsend effect de facto illusoir werd en de verzoeker werd verwijderd van het grondgebied vooraleer hij zijn argumenten ten gronde had kunnen laten gelden, en dat bijgevolg door het Hof tot een schending van artikelen 3 en 13 EVRM werd besloten;

Dat het Hof het belang van het schorsend effect van een rechtsmiddel dat niet op accessoire wijze mag worden voorzien benadrukte, net als in het arrest *CONKA*;

Dat ook in het arrest *CONKA/BELGIË* reeds werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het schorsend karakter van het rechtsmiddel een garantie moet zijn en niet enkel kan afhangen van de enkele goede wil of van een praktische regeling;

Dat in een nog recenter arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens *Mohammed/Oostenrijk* werd benadrukt dat een automatisch schorsend effect moet worden toegekend aan een rechtsmiddel dat een verdedigbare grief op basis van artikel 3 EVRM aanhaalt (*EHRM Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013, nr. 2283/12*).

Dat in § 80 van dat arrest wordt gesteld dat er een schorsing moet worden toegekend van een potentiële verwijdering of deportatie, wat impliceert dat niet enkel wanneer een verzoeker in detentie zit met het oog op verwijdering een dergelijk schorsend effect moet worden toegekend, maar ook indien de persoon in vrijheid is;

Dat dus ook bij een potentieel risico op uitwijzing (namelijk omdat er al een uitwijzingsbevel werd afgeleverd dat op elk moment kan worden ten uitvoer gelegd) er een schorsend effect moet worden toegekend aan een rechtsmiddel waarin verdedigbare grieven op basis van artikel 3 EVRM worden ingeroepen;

Dat de verzoekers menen dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd van een mogelijke schending van het artikel 3 van het EVRM en het artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;

Dat verzoekers zich in de onmogelijkheid bevinden om gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten omwille van overmacht, zodat er sprake is van een gebrekig onderzoek van hun situatie, in strijd met het algemene rechtsbeginsel van zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en de verplichting om rekening te houden met alle elementen van het dossier, in combinatie met het artikel 3 van het EVRM en het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;

Dat dit ook een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat deze overmachtsituatie de COVID-19 pandemie betreft;

Dat vanaf 17 maart 2020 de regering drastische maatregelen heeft genomen om het risico op verspreiding van de COVID-19 pandemie, een bijzonder overdraagbaar virus, te beperken. Deze maatregelen staan gedetailleerd op de website van de premier : <https://www.premier.be/fr/Coronavirus-Mesures-renforcees>; Dat deze drastische maatregelen ondertussen reeds werden versoepeld, al blijven er grote beperkingen om de grenzen over te steken, en al zeker om buiten Europa te reizen; Dat er daarnaast ook kan worden verwezen naar de FEDASIL-website, waaruit duidelijk blijkt dat ook de programma's voor vrijwillige terugkeer zijn opgeschort; « Sinds 16 maart zijn de meeste vrijwillige terugkeerreizen opgeschort ten gevolge de nationale en internationale maatregelen tegen de verspreiding van het coronavirus. Toch blijven de teams van Fedasil, IOM en Caritas International ondersteuning bieden aan personen die wensen terug te keren naar hun land van herkomst, en dit dus op afstand. Migranten en maatschappelijk werkers kunnen voor alle info bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 dat elke dag bereikbaar is van 9u tot 12u30 en van 13u30 tot 16u. De loketten van Fedasil werken enkel op afspraak en met respect voor de veiligheidsmaatregelen tegen Covid-19. Personen kunnen zich ook richten tot een van onze vele terugkeerpartners, of tot IOM en Caritas International » zie: <https://www.fedasil.be/nl/vnwillige-terugkeer> Dat in dit kader er kan verwezen worden naar onderstaande reisrestricties die werden afgevaardigd door de Afghaanse overheden;

« Effects on travel edit]

Travel restrictions/ edit

Main article: Travel restrictions related to the 2019—20 coronavirus pandemic

After the three suspected cases in I lernt, Afghanistan later temporarily closed its border with Iran on 23 February 2020. 272]

In March 2020, the Afghan Civil Aviation Authority restricted most international flights by Afghan airlines due to the global pandemic. Ariana Afghan Airlines and Kam Air suspended all flights, except from flights to Dubai and Pakistan.[273] On 1 April, the Government of Afghanistan suspended flights between Kabul and Herat. [274] »

(zie : [https://en.wikipedia.org/wiki/COVID-](https://en.wikipedia.org/wiki/COVID-19_pandemic_in_Afghanistan#Effects_on_travel)

19 pandemic in Afghanistan#Effects on travel)

Dat ook het reisadvies van Buitenlandse zaken meent dat vluchten naar Afghanistan zo goed als onmogelijk zijn;

'In Afghanistan wordt een stijgend aantal gevallen van COVID-19-besmettingen gerapporteerd over het hele grondgebied. De grenzen met Pakistan en met Oezbekistan zijn gesloten.

Het is momenteel zo goed als onmogelijk om van en naar Afghanistan te reizen vanuit België, gezien de afwezigheid van reguliere commerciële vluchten tussen beide landen.

Aan alle Belgen die momenteel in Afghanistan verblijven en er doorreizen, wordt aangeraden een aantal preventieve maatregelen in acht te nemen. De FOD Volksgezondheid heeft een site gewijd aan Coronavirus online gezet, die hier toegankelijk is: <http://info-coronavirus.be> (externe link).

Veiligheidssituatie

Er kunnen in het hele land vuurgevechten plaatsvinden tussen het regeringsleger en rebelligroepen, die soms dagenlang duren. Er vinden ook geregeld terroristische aanslagen plaats, zelfs in de best beveiligde delen van de hoofdstad. Doelwitten kunnen de veiligheidsdiensten zijn, maar ook allerlei openbare plaatsen, scholen, gebedsplaatsen en zelfs ziekenhuizen. Bij deze aanslagen vallen soms tientallen tot meer dan honderd dodelijke slachtoffers en een veelvoud gewonden.

Alle reizen naar Afghanistan worden volledig afgeraden. Reizen naar Afghanistan zijn heel risico vol. Voor elke reis naar Afghanistan kan u zich registreren op <https://travellersonline.diplomatie.be> (externe link). Indien u naar een gebied reist dat afgeraden wordt, informeert u best ook de Belgische Ambassade in Islamabad per e-mail via islamabad@diplobel.fed.be (link staart een e-mail). Mocht er zich tijdens uw verblijf in Afghanistan een onvoorziene gebeurtenis voordoen, dan wordt van u verwacht dat u zo spoedig mogelijk contact opneemt met de Belgische ambassade in Islamabad en tevens uw gezinsleden of naaste vrienden in België van uw toestand inlicht en geruststelt. Gezien de precaire veiligheidssituatie in Afghanistan, en de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Kaboel, is consulaire bijstand echter heel moeilijk, zo niet onmogelijk te verzekeren. (Zie:https://diplomatic.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanistan. geconsulteerd op 18/06/2020)

Dat de situatie omtrent de Corona-uitbraak als volgt wordt omschreven;

“June 2020 [edit]

On 1 June, the International Rescue Committee (IRC) announced that Afghanistan was facing a humanitarian disaster as the number of cases rose by 684% in May. The health ministry announced that they had the capacity to test 2,000 samples a day, despite receiving between 10,000 and 20,000 samples per day. 186 By 1 June, 40,950 tests had been carried out. 187 By 2 June, 42,273 tests had been carried out. 188 On 3 June, 13 doctors resigned from the "Covid-19" hospital in Herat that was treating more than 100 COVID-19 patients. 189 On 4 June, Ahmad Jawad Osmani announced reforms in the health sector. 190 570 health workers had been infected in Herat Province. 191 ”

Dat er dan ook met anders dan vastgesteld kan worden dat verzoekers zich in de onmogelijkheid bevinden om naar hun land van herkomst te reizen en gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dat zij zouden worden blootgesteld aan een schending van Artikel 3 EVRM;

Dat een motivering die geen rekening houdt met deze elementen die aantonen of minstens een aanwijzing zijn van de onmogelijkheid voor verzoekers om gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel;

Dat de bestreden beslissing bovendien een schending is van het artikel 7, eerste lid, ten 1° in combinatie met het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en het artikel 8 van het EVRM;

Dat het artikel 7, eerste lid, ten 1° van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...” moet de Minister een bevel afleveren indien de betrokkene geen houder is van de in artikel 2 vermelde documenten;

Dat er in dit geval wel degelijk bepalingen zijn in een internationaal verdrag waarmee de verwerende partij rekening moet houden alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, met name:

- Artikel 3 EVRM (verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen), wat een absoluut karakter heeft en van openbare orde is;
- Artikel 13 EVRM (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel);
- Artikel 8 EVRM (recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven);

- Artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel);
- Artikel 41 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie (hoorrecht);
- Artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (recht op privé- en gezinsleven en verbod om onmenselijke en vernederende behandelingen);
- Artikelen 22, 22bis en 23 van de Grondwet en artikel 3 van het kinderrechtenverdrag;

Dat deze bepalingen een rechtstreekse werking hebben in de Belgische rechtsorde;

Dat wat betreft een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM geenszins enige motivering wordt geformuleerd; Dat er eveneens een totaal gebrek aan motivering is vast te stellen omtrent het hoger belang van de kinderen; Dat nergens in de beslissing van verwerende partij de tegenpartij aantoonde dat zij de belangen van minderjarige kinderen heeft afgewogen, ook al worden de belangen van kinderen beschermd door verschillende normen, waaronder artikel 22 bis van de Grondwet en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), dat bepaalt dat het belang van het kind bij alle beslissingen die hem of haar betreffen, op de eerste plaats moet komen; Dat de continuïteit van de scholing van de kinderen deel uitmaakt van hun privéleven en artikel 16 van het IVRK voorziet in:

"Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in -zijn of haar privéleven, in zijn of haar gezinsleven, zijn of haar woning of zijn of haar correspondentie, noch aan enige onrechtmatige aantasting van zijn of haar eer en goede naam. Het kind heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting. "

Dat de kinderen, die in België zijn geboren en nooit voet aan wal hebben gezet op Afghaans grondgebied, alleen België kennen, waar ze zijn geboren en waar ze opgroeien; Dat verzoekers recht hebben op een privé- en gezinsleven krachtens artikel 8 van het EVRM en het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU; Dat er wel degelijk sprake is van een privéleven in België voor verzoekers, omwille van hun langdurig verblijf in België, hun integratie en de onmogelijkheid van terugkeer naar hun land van herkomst; Dat verzoekers al het mogelijke in het werk stellen om een regularisatie te verkrijgen van hun verblijf, wat wordt aangetoond door de aanvragen tot regularisatie die zullen worden ingediend; Dat de tegenpartij verplicht is om rekening te houden met alle elementen van de zaak en in toepassing van het hoorrecht aan verzoekers de gelegenheid had moeten geven om ook hun standpunt hierover uiteen te zetten; Dat dit dus eveneens een schending uitmaakt van het hoorrecht zoals beschermd door de hierboven vermelde bepalingen; Dat uw Raad in een arrest gelijkaardig aan huidige zaak het volgende heeft gesteld (RW 5 september 2014, nr. 128.856):

« 3.3.23. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vast rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).

Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs als schrijft de toepasselijke regelgeving een degelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ, 18 december 2008, 0-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11M.M., ro. 86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de peer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d. i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak). In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/lid/ HG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 6 december 2008 over gemeenschappelijke nonnen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 20/1-2012, nr 53K1825/OOI, 23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. (...) In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins-

familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. (...) Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, Al.G. e.a., ro. 40). (...) Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben. Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen pijn in de besproken mate ernstig. »

Dat indien verwerende partij de verzoekers gehoord zou hebben, zij een bijkomend onderzoek zouden hebben gevoerd naar een schending van artikel 3 en 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing en dat deze elementen tot een andere beslissing hadden kunnen leiden;

Dat omwille van alle hierboven aangegeven redenen de bestreden beslissing moet worden opgeschort en vernietigd omwille van schending van de formele en materiele motiveringsplicht, schending van het hoorrecht en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur zoals aangegeven in het middel;”

2.2. De belangrijkste bestaansreden van de uitdrukkelijk motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582). De Raad wijst erop dat de formele motiveringsplicht impliceert dat de motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Wel kan worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Het administratief dossier bevat een synthesesnota van 26 mei 2020 waarin een beoordeling werd gemaakt in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Uit het administratief dossier blijkt dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 september 2019 een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, die door de Raad bij arrest nr. 233 717 van 9 maart 2020 werd bevestigd.

De gemachtigde heeft terecht vastgesteld dat verzoekers niet werden erkend als vluchteling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en dat deze zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevinden, wat niet wordt betwist door verzoekers.

Verzoekers betogen dat zij vanwege de COVID-19 pandemie zich in de onmogelijkheid bevinden om naar het land van herkomst te reizen en dat zij zouden worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissingen verwezen naar artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet en heeft vastgesteld dat verzoekers hun verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk werd verklaard op grond van artikelen 57/6, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet aangezien zij al op 24 november 2015, 25 juni 2018 en 29 juli 2019 internationale bescherming hadden gevraagd en door de meest recente beslissing is gebleken dat er geen nieuwe elementen zijn, om vervolgens vast te stellen dat de termijn om het grondgebied te verlaten wordt vastgesteld op zes dagen. Zelfs aangenomen dat verzoekers niet in de mogelijkheid zouden zijn om binnen deze termijn gevolg te geven aan het bevel omwille van de gevolgen van de pandemie op het vlak van reisrestricties, is dit onmiskenbaar een tijdelijk gegeven. Het is derhalve niet aangetoond dat de verwerende partij hierover moest motiveren, nu dit tijdelijke gegeven, waarvan de duur niet te voorspellen is, op zich geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Ter zake moet voorts worden gewezen op artikel 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.”

Verzoekers geven niet aan hiertoe een poging te hebben ondernomen.

Artikel 3 bepaalt *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen omdat verzoekers vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen en in de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2019, hieromtrent uitdrukkelijk wordt gemotiveerd. Deze beslissing werd door de Raad bij arrest nr. 233 717 van 9 maart 2020 bevestigd.

Verzoekers voeren aan dat artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden omdat niet gemotiveerd wordt over het hoger belang van het kind.

Het administratief dossier bevat een synthesesnota van 26 mei 2020 waarin een beoordeling werd gemaakt in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Hoger belang van het kind: Betrokkene verblijft in België met haar drie minderjarige kinderen. De minderjarige kinderen dienden een eigen verzoek om internationale bescherming in, dat negatief werd afgesloten. Het is dan ook in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de beide ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezins- en familieleven: Betrokkene verblijft in België met haar partner en hun drie minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden.

Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde bij de inschrijving van haar eerste verzoek om internationale bescherming rugpijn te hebben. Tijdens een gehoor bij de DVZ (dd. 12.08.2019) verklaarde betrokkene stress te ervaren. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige bewijsstukken aan te brengen.”

Uit voorgaande blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met artikel 8 EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het hoger belang van de kinderen.

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij hun grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, niet werden gehoord, moeten zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissingen mogelijk anders hadden kunnen zijn mochten zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekers in casu specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoekers stellen *“Dat indien verwerende partij de verzoekers gehoord zou hebben, zij een bijkomend onderzoek zouden hebben gevoerd naar een schending van artikel 3 en 8 EVRM bij het nemen van de*

bestreden beslissing en dat deze elementen tot een andere beslissing hadden kunnen leiden". Verzoekers laten na dit betoog in concreto uit te werken. Verzoekers brengen derhalve geen specifieke omstandigheden aan die na een individueel onderzoek het afleveren van de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kunnen verzoekers zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of als algemeen beginsel van Unierecht.

Verzoekers maken geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC